

* Από τότε γὰρ πλάφι τόσοι πόθοι μουσικὸι
μᾶς ἐφλόγιζαν τὰ στήθη,
καὶ γὰρ τοῦτο συνεστήθη
κ' Ἐταιρεία Φιλική.

Δὲν εἰξεύρετε πῶς χαίρω, ποῦ ὁ αὐτοὺς τοὺς νέους χρόνους
τῶν ἀξίων ἀπογόνων
βλέπω τοὺς καρποὺς ἀφθόνους
τῶν πιλαρικῶν ἀγώνων.

Τὸ ψυχρὸ τὸ μάρμαρό μου τριγυρίστε χαρῶποι,
κ' ἕνα τώρα μὲ λυπεῖ,
ποῦχω στόμα μαρμαρένιο καὶ νὰ φάω δὲν μπορῶ
τὸ πλάφι σας, παιδιὰ μου, ποῦ τὸ κρυφολαχταρῶ.

Κ' ἀπὸ τώρα νὰ μὴ λέη μήτε νέος μήτε γέρον
πῶς ἀφίει τὸ Ντοβλέι γὰρ τοῦ γένους τὸ συμφέρον,
μὰ χωρὶς ποτὲ τοὺς πόθους τοὺς ἀληθινοὺς νὰ κρύβῃ
νὰ τὸ λέη στοργικὰ
σὺν καὶ τὸν φρονταεῖλᾶ,
πῶς δὲν τοῦδῶσαν πλάφι, καὶ γ' αὐτὸ κ' αὐτοὺς τὸ σιτίζει.

Τέτοια κ' ὁ Φεραῖος λέει
μὲ τὸ στόμα τὸ λεγθ,
καὶ πιλαριζήσαν κλέη
δεννώος ἐβλογεῖ.
Σκοῦζουν καὶ προγόνων τάφοι:
φρίσσει καὶ ὁ ἑμᾶς πλάφι.

Κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρύτης,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
ποῦ σεπτὰ κινεῖται ἑδάφι,
δὲν ἀκούει παρὰ πλάφι.

Βλέπω μ' ἄπο πλάφι τρομεροὺς ἐνός ὄρους
κ' ἡ πατρίς στήν κορυφή του ἐφρονίζει διαδόχους:
Σπύσσαι Ἕλληνες ἀδρόοι,
τὸ πλάφι περισεύει...
εὐτυχῆς ὁποῦ τὸ τραεῖ,
δυστυχῆς ποῦ τὸ νηστεύει.

Κ' ἐγὼ τὴν βλέπω κ' ἔκθαμβος σκόβω καὶ πέφτω χάμω,
καὶ κάθε κῆμα πῶρχειται νὰ ἐπιλωθῇ στήν ἑμμο
φρονάζει: τότε μοναχὸ θὰ πάρετε τὴν Πόλι
σὺν γίνετε μὲ τὸν καιρὸ πιλαριζήδες δλοιο.

Π. — Ἄν κ' ἐγὼ παρευρισκόμουν σ' τὸ τραπέζι τοῦ Λουμπέ
τέτοια πρόσωπα σπουδαῖα ὄνικα, μὴν πῆ μεμπέ.
Πῶσω γὰρ τὸ μεταλλεῖο Κόρη-Θεοδορακάνη,
πίνω καὶ γὰρ ἄλλ' ἀκόμα,
ποῦ χρυσὸ παράγουν χῶμα,
καὶ πολλοὶ γ' αὐτὰ τὸν Μῆσσο τὸν τραβοῦν ἀπ' τὸ σακάμι.

Πῶσω γὰρ τὸ μεγαλεῖο
τῆς φυλῆς τῆς παραφόρου...
πίνω γὰρ τὸ μεταλλεῖο
τὸ ποῖ τὸ Πιγατόρον.

Ξαναπίνω, φίλε Γάλλε, καὶ γ' αὐτὸ τῆς Ἐρμῆνης
καὶ γὰρ ἄλλα, ποῦ αὐ κάνουν μὲ πλάφι νὰ φουσκώνης.
Πῶσω μόνος καὶ μετ' ἄλλων
ὕπερ ὀλωντῶν μεταλλῶν,
ποῦ τῆς γῆς τῆς διαπύρου περιθάλασαν τὰ στέργα,
καὶ τραβοῦν τὸν διάβολό τους τὰ διάφορα Κουβέρτα.

* Ὑπερ τοῦτον τώρα πάλιν μὰ Πινδάρους φθῆ
συνεκίνησε τὸ κῆτος...
μὲ τοῦ Γάλλη, τὸ παιδί
πιάστηκε κ' ὁ Μομφεράτος

Κ' ὁ δικός μου τοὺς πτεροῦται καὶ διασαλεύεται,
κ' ὅπως σήμερα σὺν χάρας δὲν ἐκμεταλλεύεται
μήτε κόκκιλα προγόνων, μήτε νόμους καὶ θεσμούς,
σοῦφραῖς κόκκιναις, κορῶναις, πόθους, πατριωτισμοῦς,
μήτε τῆς σαχλιμῆς μορμολύνειαι γελῶτα,
πρὸς αὐτὸν παραχωροῦν μόνον ψφρας μεταλλεῖα.

Φ. — Ἄν γινόμενα κ' ἐγὼ Βασιλεὺς τῆς Ῥωμῆσούνης
θᾶλεγα πρὸς τὸν Λουμπέ μετ' ἀφραῖς φιλοφροσύνης.
Πρῶτα πρῶτα, μὴν ἀμὶ, γὰρ τὸ κῆτος μου προσιπνο...
τὰ τὸ χαίρωμαι κ' ἐγὼ, νὰ μὲ χαίρεται κ' ἐκεῖνο.

Τέτοια θὰ τοῦλεγα, κ' αὐτὸς θὰ μοῦλεγε σπολλάτη,
μὰ τώρα σκόψε νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλέτο, κᾶτι.
Ἐδῶ μὲς τὸ Ρωμαῖκο, σ' τοῦ πλοῦτου τὸ Σχολεῖο,
ἔβρημα κ' ἐγὼ περιφρῖμο βρομῶμι μεταλλεῖο,
μὴ βγάλης ὄμως ταιμοσιὰ
νὰ μὴν τὸ πάρη μρεσθὰ

κανένα Τράστ' Ἑλληνικό, κανένα Συνδικάτο.

Π. — Καὶ ποῦ τὸ βρῆμας, Φασουλιῆ;

Φ. —

Στὰς ἐπιγόμενος κάτω.

Π. — Λάβε λοιπὸν τρεῖς χαστουκῆς μὲ τὸ ζερβὶ μου χέρι,
ποῦ βρῶικεις πάντα θησαυροὺς μόνον σὲ τέτοια μέρη.

Καὶ καμπόσιος ποικιλίας,
κ' ἄλλους λόγους ἀγγέλαις.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροεραπῆς πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ σερμοῦ καθένος θιασώτης.
Τι ρεθιγκότες, τί παλτά, τί σμόκινς καὶ τί φράκα...
ἄλα κομρὰ καὶ τέλεια, βρὲ Περικλέτο βιάνα.
Μὰ τί λεβέντης ὄμορφος, σκλιαβῶνει μὲ ματὰ του,
καὶ ὁ δλοῖος τοὺς πελτάς του δίνει τὴν λεβεντιὰ του,
καὶ βγαίνει λιγερὸς καθεὶς ὡσὸν κυπαρισσάμιον...
ὄδδς Σταβίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀροακίον.

* Ἐβρηκαν Ἐθνολογισμοὶ τοῦ Μανουῆλ Χαυρέτη,
ἐν ἑλλοῖς λόγοις Ἐθνισμὸ περιφραδῆς μελέτη,
ποῦ τῆς πατρίδος εὐέλκι προσχαμετῶ τὸ μέλλον,
καὶ βλέπει φῶς παρήγορον μακρόθεν ἀνατέλλον
σ' ὅσων πόθων τῶν Ἑλληνικῶν τοὺς ἰδεῖοδαῖς λάτρας...
βιβλίον περισπούδαστον, ἐκτυπωθῆν εἰς Πάτρας.

* Στῆς Ἄννας τῆς Βλαβιανῶθ θαναμίνα καπέλια,
κ' ἄλλη τῆς ἡλθε συλλογὴ κ' ἄλλα στολιδία τρέλλα.
Μὰ τί νουβελ, μὰ τί μοντέλ, τί σὶκ κοκεταρίας,
καὶ πόση περιποίησις πρὸς ὄλας τὰς κυρίας.

Μία τοιαυτὴ καπελοῦ
σπανίως βρῶικεται κ' ἄλλοθ.

Καπέλια καὶ Ἐ Ανάτορα στῆς Ἄννας κῆνον πάντα...
τῆς Μητροπόλεως ὄδδς, ὕπ' ἀριθμὸν σαράντα.